

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Petra Indráčka a JUDr. Jany Záviské v právní věci žalobce **K. S.**, zastoupeného JUDr. Lubomírem Müllerem, advokátem se sídlem Praha 5, Symfonická 1496/9, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení** se sídlem Praha 5, Křížová 25, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 22.9.2015, o zamítnutí námitek a potvrzení rozhodnutí žalované ze dne 2.7.2015 č.j. R-X, o **příplatku k důchodu dle zákona č. 87/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů,**

t a k t o :

I. Rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení **s e z r u š u j e** a věc se jí vrací k dalšímu řízení.

II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náklady řízení **ve výši 8.228,- Kč** k rukám advokáta JUDr. Lubomíra Müllera do 60-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 22.9.2015 č.j. X žalovaná zamítla námitky žalobce a potvrdila své rozhodnutí ze dne 2.7.2015 č.j. R-X, kterým v odstavci I. zvýšila starobní důchod žalobce od 14.4.1991 z 3.792,- Kč na 3.800,- Kč podle ust. § 56 odst. 1 písm. b) ve spojení s ust. § 68 zákona číslo 155/95 Sb. ve znění pozdějších předpisů a s § 95 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb. ve znění účinném do 31.12.1995. V témže odstavci výroku napadeného rozhodnutí uvedla postupné valorizace starobního důchodu žalobce s tím, že od ledna 2015 činil tento důchod 15.259,- Kč měsíčně. Pod bodem II. výroku téhož rozhodnutí snížila žalovaná žalobci starobní důchod od 14.8.2015 z částky 15.674,- Kč na 15.259,- Kč podle ust. § 56 odst. 1 písm. c) zákona č. 155/1995 Sb. ve znění pozdějších předpisů. Tuto výrokovou část žalovaná odůvodnila tak, že žalobci byl rozhodnutím ze dne 23.8.1996 od 8.7.1993 upraven starobní důchod přiznáním příplatku k důchodu podle ust. § 24 odst. 4 zákona č. 87/1991 Sb. ve výši 210,- Kč za dobu výkonu služby u Pomocných technických praporů v trvání 14 měsíců od 31.10.1953 do 31.12.1954, takže starobní důchod žalobce byl zvýšen z 4.180,- Kč na 4.200,- Kč, to je na nejvyšší výměru. Tento důchod žalovaná postupně valorizovala tak, že od ledna 2015 činil částku 15.674,- Kč. Po právní moci tohoto rozhodnutí žalovaná z výpisu o zařazení v průběhu vojenské základní služby vydaného dne 29.5.2014 Ministerstvem obrany, odborem pro válečné veterány zjistila, že žalobce sloužil v období od 31.10.1953 do 18.11.1953 u 68. PTP a v období od 19.11.1953 do 22.12.1955 u 60. technického praporu (TP). Žalovaná dále uvedla, že příplatek k důchodu náleží pouze za výkon služby ve VTNP, jak jsou vymezeny v ust. § 18 odst. 1 zákona č. 87/1991 Sb., tj. v případě žalobce pouze za dobu služby v pomocných technických praporech od 31.10.1953 do 10.11.1953. Služba v technických praporech se za výkon služby ve VTNP nepovažuje, a proto za ni žalobci příplatek k důchodu nenáleží.

Žalobce rozhodnutí žalované napadl včasnou žalobou, jejímž předmětem byl výrok II. rozhodnutí žalované ze dne 2.7.2015, jakož i rozhodnutí ze dne 22.9.2015, jímž byly zamítnuty jeho námitky. Žalobce zastává názor, že mu náleží příplatek podle zákona č. 87/1991 Sb. v platném znění i „za služby v PT po jejich přejmenování z PTP na PT“. Žalobce odkázal na několikrát rozhodnutí Městského soudu v Praze, na dopis ministra obrany ze dne 10.10.2013 č.j. MOCR 34889/2013 a zprávu o šetření veřejné ochránčyně práv ze dne 28.4.2014 sp. zn. 6007/2013-VOP-DŘ. V těchto dokumentech uvedené orgány zastávají stanovisko, že se příslušné nároky vztahují i na nucenou službu po přejmenování PTP na TP. Pakliže žalovaná na podporu svého názoru odkázala na nálezy Ústavního soudu ze dne 17.9.1996 sp. zn. IÚS 143/1996, zmíněný nálezy danou problematiku vůbec neřeší.

Žalovaná ve svém vyjádření k podané žalobě ze dne 11.12.2015 uvedla, že je srozuměna s tím, že žalobci náleží příplatek za celé období jeho služby u PTP/TP, tedy za dobu od 31.10.1953 do 22.12.1955. Nesouhlasí však s názorem žalobce ve způsobu stanovení délky tohoto období vyjádřený v tzv. deninách, tedy i ve výsledné částce příplatku. Žalovaná uvedla, že byť uznává zápočet doby služby žalobce u TP, nesouhlasí však se způsobem výpočtu a výše příplatku a že proto nepřichází v úvahu postup podle § 62 s.r.s. Skutečnost, že žalobci náleží příplatek i za službu

v technickém praporu žalovaná dovodila z rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 10.11.2015 sp. zn. 1Ads 73/2015. V průběhu řízení pak žalovaná odkázala na další rozsudek NSS ze dne 10.12.2015 č.j. 7Ads 182/2015-46 s tím, že toto rozhodnutí potvrdilo správnost její dosavadní metodiky při výpočtu tzv. denin ohledně příplatku k důchodu podle ust. § 24 odst. 4 zákona č. 87/1991 Sb.

Poté, kdy krajský soud stanovil žalované lhůtu k vydání nového rozhodnutí ve smyslu ust. § 62 odst. 2 s.ř.s., vydala žalovaná dne 9.3.2016 rozhodnutí č.j. R-X. Tímto rozhodnutím žalobci od 14.4.1991 přiznala příplatek k důchodu podle § 24 odst. 4 zákona č. 87/1991 Sb. z důvodu služby ve vojenském táboře nucených prací v době od 31.10.1953 do 14.7.1955 za 20,45 měsíců, v částce 307,- Kč. Ve výroku tohoto rozhodnutí žalovaná uvedla jednotlivé valorizace starobního důchodu žalobce s tím, že od ledna 2016 činil tento důchod 18.390,- Kč měsíčně. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaná mimo jiné uvedla, že pokud žalobce požadoval přiznání příspěvku k důchodu za celou dobu služby ve VTNP, pak ze spisové dokumentace vyplývá, že sloužil ve VTNP od 31.10.1953 do 22.12.1955. Dobu služby ve VTNP od 15.7.1955 do 22.12.1955 žalobci pro účely přiznání příplatku hodnotit nelze, neboť dne 15.7.1955 byl žalobce povýšen do hodnosti svobodníka, přičemž ztratil status politicky nespolehlivé osoby a ve vztahu k tomuto období tedy nesplnil podmínku stanovenou v ust. § 18 odst. 1 zákona č. 87/1991 Sb. K uvedenému rozhodnutí žalované právní zástupce žalobce podáním ze dne 22.3.2016 sdělil, že tímto rozhodnutím byl žalobce uspokojen pouze částečně a zároveň doručil stejnopis námitek žalobce proti tomuto rozhodnutí ze dne 13.3.2016. Nutno dodat, že tímto rozhodnutím žalovaná nezrušila žalobou napadené rozhodnutí ze dne 22.9.2015; podmínky řízení o žalobě podle ust. § 65 a násl. s.ř.s. zůstaly tedy zachovány.

Jediným žalobním bodem a zároveň spornou otázkou mezi účastníky řízení bylo tedy posouzení, zda žalobci náleží příplatek podle ust. § 24 odst. 4 zákona č. 87/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů za dobu od 19.11.1953 do 22.12.1955, kdy byl zařazen u 60. technického praporu. Předtím konal žalobce od 31.10.1953 do 18.11.1953 službu u 68. pomocného technického praporu. V době vydání svého rozhodnutí ze dne 22.9.2015 žalovaná zastávala názor, že služba v technických praporech se za výkon služby ve vojenských táborech nucených prací nepovažuje, a proto za ni příplatek k důchodu nenáleží. V průběhu tohoto soudního řízení vydal Nejvyšší správní soud rozsudek č.j. 1Ads 73/2015-52 ze dne 10.11.2015, který řešil právě otázku, zda lze i službu v technických praporech, vzniklých transformací z pomocných technických praporů, považovat za službu ve vojenském táboře nucených prací. Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku odkázal na nálezy Ústavního soudu (sp. zn. Pl.ÚS 19/1993 ze dne 21.12.1993, sp. zn. Pl.ÚS 10/2013 ze dne 29.5.2013 a sp. zn. I. ÚS 819/2015) a uvedl, že při výkladu § 18 odst. 1 a § 24 odst. 4 zákona o mimosoudních rehabilitacích s ohledem na její smysl a účel společně s hodnotami, na nichž jsou založeny, byl stěžovatel osobou politicky nespolehlivou, která byla v letech 1948 až 1954 zařazena do vojenského tábora nucených prací. Za službu v nich je z tohoto pohledu nutné považovat i službu stěžovatele v technickém praporu, který vznikl z pomocného technického praporu. Nejvyšší správní soud v této souvislosti dodal, že změna pomocných technických praporů na technické prapory se nijak neprojevila na pracovním zařazení stěžovatele. Ten v technickém praporu pracoval na stejné pozici a ve stejné pracovní kategorii jako v pomocném technickém praporu. Nejen tedy, že lze služby

v technickém praporu považovat za službu ve vojenském táboru nucených prací, tato služba byla i po obsahové stránce stejná.

V nyní projednávané věci šlo o stejný zásadní problém, který řešil Nejvyšší správní soud ve shora uvedeném rozhodnutí. Jednalo se totiž o tutéž situaci jako v případě žalobce. Jestliže za situace, kdy žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím zamítla námitky žalobce, které směřovaly proti výroku II. jejího rozhodnutí ze dne 2.7.2015, zrušil krajský soud žalobou napadené rozhodnutí ze dne 22.9.2015 v souladu s ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. pro nezákonnost spočívající ve shora uvedeném nesprávném právním názoru a věc jí vrátil podle odst. 4 k dalšímu řízení. Krajský soud závěrem podotýká, že pokud se žalovaná ve svém písemném vyjádření k podané žalobě zmiňovala i o způsobu výpočtu výše příplatku, pak tento žalobní bod v žalobě uplatněn nebyl, a proto se k němu krajský soud ani nemohl vyjadřovat. Stejně tak se nevyjádřil ani k dalšímu rozhodnutí žalované ze dne 9.3.2016, kterým plně neuspokojila nárok žalobce a proti kterému byly podány námitky ze dne 13.3.2016.

V této věci rozhodl krajský soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání se souhlasem účastníků řízení.

V souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. zavázal soud žalovanou k náhradě nákladů řízení žalobce v celkové výši 8.228,- Kč, v rozsahu dvou úkonů právní pomoci po 3.100,- Kč a dvou režijních paušálů po 300,- Kč v souladu s ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. v platném znění.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej

zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava dne 24.8.2016

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu